ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΘΝΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

Περίοδος Α' — Ἔτος 23ον
Ἀριθμὸς Φύλλου 154

Ἰδιοκτήτης—Διευθυντής
ΚΩΝ)ΝΟΣ ΕΜΜ. ΣΤΑΘΗΣ

ΚΑΡΒΟΥΝΑΔΕΣ:
ΙΟΥΛΙΟΣ 1969

Γραφεῖα:
Καρβουνάδες — ΚΥΘΗΡΑ

Τιμὴ Φύλλου
Δρχ. 1,50

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ

Ἐν Καρβουνάδες τῇ 2ᾳ Ἀπριλίου 1969

Πρὸς
τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κυθήρων κ.κ. Μελέτιον
Ἐνταῦθα

Σεβασμιώτατε,

Βαθύτατα μᾶς συνεκίνησε ἡ σήμερον ληφθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 674 τῆς 1ης Ἀπριλίου 1969 Ὑμετέρα Ἐγκύκλιος.

Εἴχομεν ἐξωδίκως πληροφορηθῆ περὶ τῆς καταργήσεως τῆς Μητροπόλεώς μας, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζαμεν λεπτομερείας.

Ἦλη διὰ τῆς Ὑμετέρας Ἐγκυκλίου λαμβάνομεν γνῶσιν ὅτι ἡ Σεβασμότης Σας ἀποχωρεῖτε τῆς Ποιμαντορείας τοῦ λαοῦ τῶν Κυθήρων. Εἶναι πλέον γεγονὸς ὅτι στερούμεθα τῆς Μεγάλης Χριστιανικῆς Προσωπικότητός Σας. Χάνει ὁ Κυθηραϊκὸς λαὸς τὸν Ἄξιον Ἱεράρχην, τὸν προστάτην τῆς Νήσου, τὸν πανταχοῦ παρόντα ἐν χαρᾷ, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσι, ἐν στενοχωρίᾳ καὶ διωγμοῖς. Καὶ καταργουμένης τῆς Μητροπόλεως (ἀφοῦ τὸ Γενικὸν Συμφέρον τοῦ Κράτους ἐπιβάλλει τοῦτο) ἡ Νῆσος τῶν Κυθήρων δὲν θὰ ἴδῃ πλέον Δεσπότην νὰ κατοικῇ μονίμως εἰς τὰ Κύθηρα. Χάνει ὁ Κυθηραϊκὸς λαός, ἐν τῷ Προσώπῳ τῆς Σεβασμιότητός Σας, τὸν Πνευματικὸν Πατέρα, χάνει τὸν ἤρεμον καὶ ὑπήνεμον λιμένα ποὺ κατέφευγον ὅλοι γενικῶς οἱ ὁποῖοι ἐνεπλέκοντο εἰς τὰς παντοειδεῖς ἀνθρωπίνους διαφοράς. Ἀπωρφανίσθη ὁ Κυθηραϊκὸς Λαός, χάνει κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ καμμία δύναμις νὰ τὸ ἀναπληρώσῃ. Ἀναγνωρίζομεν τὰς μεγάλας Σας Ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας ἐπροσφέρατε κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ποιμαντορίας Σας, εἰς πάντας τοὺς Κυθηρίους οἱ ὁποῖοι εὑρέθησαν ἐν ἀνάγκῃ καὶ πάντοτε δαπάναις Σας.

Ἦτο κάτι ποὺ συνεκίνει κάθε Κυθήριον εἰς τὸ νὰ βοηθᾶτε πάντας, νὰ εἶσθε πάντοτε παρὼν εἰς τὰς πάσης φύσεως τελετὰς χωρὶς οὐδεμίαν ἀπολύτως ἀμοιβὴν καὶ οὔτε ἕνα ἁπλὸ ζεστό. Ὑπήρξατε κοινῇ Ὁμολογίᾳ, Ὑπεράξιος Ποιμενάρχης ποὺ τὰ πάντα διαθέτατε εὐχαρίστως διὰ τὸ ποίμνιόν Σας καὶ ποτὲ δὲν ἀκούσατε τίποτα διὰ τὸν Ἑαυτόν Σας. Καὶ φυσικὸν εἶναι νὰ ἀποχωρεῖτε Πτωχὸς εἰς ὕλην, ἀλλὰ προσθέτει ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ἡμεῖς, Πλουσιώτατος εἰς τὰ μεγάλα Χριστιανικὰ Ποιμαντορικὰ Ἔργα.

Ἡ ἀγάπη, ὁ Σεβασμὸς καὶ ἡ πειθαρχία τοῦ κόσμου ὑπῆρξε παραδειγματική.

Ὀφείλω, ταπεινώτατα, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ τονίσω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Σεβασμότητα, ὅτι καὶ ἐγὼ ἀτομικῶς ὁ ἐλαχιστότατος πάντων, ὁ βεβαρημένος ψυχὴ καὶ σώματι ἐκ τῶν πολλῶν μου ἀνομημάτων, ἔτρεφα Σεβασμὸν καὶ Ἐκτίμησιν καὶ δὲν μπορῶ μὲ γράμματα νὰ τὰ ἐξωτερικεύσω, πρὸς τὴν Ὑμετέραν Σεβασμότητα.

Αἰσθάνομαι, ὅπως αἰσθάνεται ὁ Λαός, ἡ κοινὴ γνώμη, λύπην διότι χάνομεν τὸ στολίδι τῶν Ἐκκλησιῶν μας, τὸ στολίδι ποὺ ἐστόλιζε ἐπὶ ἔτη τὸ Νησί μας, τὸ στολίδι ποὺ οἱ νεώτεροι δὲν πρόκειται νὰ τὸ ξαναδοῦν.

Εὐλαβικὰ παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Σεβασμότητα ὅπως, ἐὰν ποτέ, ἐξ ἀπεριοσκεψίας ἢ ἐκ βαθυρᾶς ἀμελείας μου, εἴτε ἑκουσίως ἢ ἀκουσίως, ἐπίκρανα τὴν Ὑμετέραν Σεβασμότητα, πρᾶγμα ποὺ σκληρὰ μετανοῶ καὶ ἐλέγχω τὴν συνείδησίν μου, ὅπως ἐν τῇ μακροθυμίᾳ Της μὲ συγχωρήσῃ.

Μὲ εὐλάβειαν καὶ Ταπείνωσιν ἀσπάζομαι τὴν Ἁγίαν Σας δεξιάν.

Ταπεινώτατος
ΚΩΝΣΤ. ΣΤΑΘΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΜΟΥ

✝ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΘΗΡΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος «ΑΛΗΘΕΙΑ»

Κύριον Κωνστ. Στάθην

Καρβουνάδες - Κύθηρα

Τὴν ἐπιστολήν Σας 2ας Ἀπριλίου ἔλαβον ἐγκαίρως καὶ αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω, διότι αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ ἄνθρωπον πονοῦντα καὶ ἀγαπῶντα τὰ Κύθηρα, αἰσθάνομαι ἐπίσης καθῆκον ὅπως, ἀποχωρῶν τῶν Ποιμαντορικῶν μου καθηκόντων, μνησθῶ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν διθέων τῆς ὑμετέρας ἀγάπης καὶ ἀξιοτίμου Ἐφημερίδος ὑμῶν «Ἀλήθεια» πάντοτε συμπαρασταθείσης μοι. Τὰ Κύθηρα τὰ ἠγάπησα καὶ τὰ ἠγάπησα, διότι ἠξίζον τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης μου. Ἡ διακονία μου εἰς τὰ Κύθηρα ἦτο διακονία Ἱεραποστόλου. Ἀπεστάλην, ἵνα βοηθήσω αὐτά, ἀπεστάλην κομίζων ἐντολὴν ἵνα διακονήσω τὸ Νησὶ τῆς Μεγάλης Πολιούχου του Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης καὶ τοῦ Προστάτου του Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Θαυματουργοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Ἑλένης. Ἔπραξα ὅ,τι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατὸν καὶ θὰ ἐγίνοντο πολὺ περισσότερα, ἐὰν εἶχον τὴν συμπαράστασιν ὅλων τῶν παραγόντων τῆς Νήσου.

Ἀπεχώρησα τῆς ἐνεργοῦ Ποιμαντορίας ἔχων ἐν ἐμοὶ τὸ αἴσθημα τῆς Ἱκανοποιήσεως, ὅτι ἐπετέλεσα τὸ καθῆκον μου μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ἀνιδιοτέλειαν, δαπανῶν ἐξ ἰδίων καὶ ἐκδαπανώμενος διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Νήσου, λογιζόμενος τοῦτο ὡς στοιχεῖον τῆς ἱεραποστολικῆς ἰδιότητος, ὑφ' ἣν ἀνεδέχθην τὸ τοῦ Ποιμένος τῶν Κυθήρων Ἀξίωμα. Εὐχαριστῶ τὴν Μεγάλην Πολιοῦχον τῶν Κυθήρων καὶ ἰδικήν μου, τὸν Ἅγ. Θεόδωρον καὶ τὴν Ἁγίαν Ἑλέσαν, διότι μοὶ ἐχάρησαν τὴν συμπαράστασίν των καὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις τόσον πλουσίως εἰς ἔργα ηὐλόγησε τὴν ἀποστολήν μου.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν
Ὁ πρ. Κυθήρων ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἐκ τοῦ ἀρχείου μας

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ κ. Π. ΤΣΙΤΣΙΛΙΑ

«Ἐν Ἀθήναις τῇ 31-12-47

Φίλε κ. Στάθη,

Τὸ νέον ἔτος Σᾶς εὔχομαι εὐτυχὲς καὶ αἴσιον. Ἔλαβον τὰ ἐκδοθέντα φύλλα τῆς ἐφημερίδος σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Ἄριστος εἶνε ὁ τίτλος της. Μὴ λη-

(Συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδα)

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Δεξιώσις εἰς τὸ «Πατρὶς» εἰς Νέαν Ζηλανδίαν, ἐξ ἀριστερῶν ὁ ἀείμνηστος Στρατῆς Γαλάνης, ὁ Πλοίαρχος τοῦ «Πατρίς», τρῖτος ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὁ Μητροπολίτης Αὐστραλίας κ.κ. Ἰεζεκιὴλ καὶ ὁ Ἐφημέριος Νέας Ζηλανδίας μετὰ τῆς Πρεσβυτέρα του. (15-11-1966).

Ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ τῆς Ἡγέτιδος τοῦ Χριστιανικοῦ Κόσμου καὶ ὅλης γενικῶς τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ μεγάλης Συμμάχου μας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς

4ης Ἰουλίου

Ἡ μικρὰ Ἐφημερίς μας ἐκ Κυθήρων τῆς Ἑλλάδος Εὐλαβικὰ ὑποβάλλει Θερμὰ συγχαρητήρια καὶ παρακαλεῖ τὸν παντοδύναμον νὰ εἶναι πάντοτε συμπαραστάτης Σας διὰ νὰ χαρίζετε εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα τὴν Εἰρήνην καὶ Εὐτυχίαν.

Ἐφημερὶς «ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΥΘΗΡΩΝ»

ΔΗΛΩΣΙΣ
ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἐφημερὶς θὰ ἐκδίδεται συνεχῶς κατὰ μῆνα ἕως ὅτου δύναμαι νὰ γράφω, οἰκονομικῶς διαθέτω τὴ σύνταξίν μου. Θὰ δημοσιεύωμεν τὴν ὕλην ὡς μέχρι σήμερον καὶ ἐξαιρετικῶς εἰς κάθε ἔκδοσιν θὰ δημοσιεύωμεν χρονογραφικῶς διάφορα περασμένα γεγονότα. Αἱ δημοσιεύσεις αὗται θὰ εἶναι ἀληθιναὶ καὶ ὅπως ἐσυνέβησαν. Δὲν θὰ ἔχουν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ θίξουν οὐδένα, οὔτε θὰ ἐκφέρουν σχόλια εἰμὴ μόνον τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις νὰ ἐξηγοῦμεν γιὰ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος πολλὰ πράγματα ποὺ συνέβησαν καὶ ὅμως πολλοὶ οὔτε ξέρουν τί ἔγινε.

Ἐδιώχθημεν σκληρῶς καὶ ἀδίκως, δὲν μνησικακοῦμεν κατ' οὐδενός, τοὺς πάντας συγχωροῦμεν. Ἡ δημοσίευσις τῶν γεγονότων θὰ εἶναι πλήρης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Θὰ συμπεριληφθοῦν ὅλα τὰ συμβάντα ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων. Τροποποιεῖται ὁ τρόπος τῆς διανομῆς.

1) Ἡ ἐφημερὶς θὰ στέλνεται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἰς τοὺς συνδρομητάς.

2) Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλάδος ἐκτὸς τῶν Κυθήρων θὰστέλλεται εἰς ἐκείνους ποὺ τὴν λαμβάνουν σήμερον καὶ ἐφ' ὅσον μοῦ γράψουν ἀπαραιτήτως ὅτι τὴν θέλουν. Χωρὶς εἰδοποίησιν θὰ σταματᾶ ἡ ἀποστολή.

3) Εἰς τὰ Κύθηρα, οὐδεμία ἐφημερίδα θὰ στέλνεται εἰς κανένα, μόνον θὰ δίδωμεν φύλλα ἀπὸ κάθε ἔκδοσιν εἰς τὰ πρακτορεῖα ἐφημερίδων Χώρας Νικόλαον Πετρόγειλον, Λιδάδι Παναγιώτην Κασιμάτην. Καρβουνάδες θὰ πωλῇ ὁ ἐγγονός μου καὶ εἰς τὸ Περίπτερον ποταμοῦ. Καὶ ὅποιος θέλει θὰ τὴν ἀγοράζῃ μιάμισυ (1½) δραχμή, καὶ

4) Ἀνελιπῶς καὶ ταχτικὰ θὰ στέλνωμεν ὅπως καὶ τώρα εἰς τὰς Δημοσίας Ἀρχάς, Τραπέζας, Ὀργανισμοὺς κ.λπ. ἀμέσως κατὰ κάθε ἔκδοσιν. Ὅσοι τὴν θέλουν θὰ ἀκολουθήσουν αὐτά.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Κυθηραϊκὲ Λαέ,

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Ἑλένης ἔρχεται Ὅλοι ἐπάνω εἰς τὸν Ἱερὸν Λόφον, εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου της τὴν 1ην Αὐγούστου. Εἶναι τὸ ἐλάχιστον ποὺ μποροῦμεν νὰ προσφέρωμεν.

ΚΑΤΙ ΛΕΙΠΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΛΙΜΕΝΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἔγραψα εἰς προηγουμένας ἐκδόσεις ὅτι ὁ Πειραιεὺς ἔχει εὐρὺ μέλλον. Θαυμάζῃ κάθε ἐπισκέπτης, εἴτε Ἕλλην, εἴτε ξένος, ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον. Ἐκεῖνο τὸ συγκεντρωμένο μεγαλεῖο ποὺ ἀτενίζῃ ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸν Λιμένα εἶναι κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ κανένα γέρι νὰ τὸ γράψῃ καὶ νὰ τὸ ἀπεικονίσῃ ὅπως πρέπει.

Ὅταν πηγαίναμε στὴν Ἀμερικὴ ἐθαυμάζαμε τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας. Προκαλεῖ ρίγη συγκινήσεων ἀτενίζων τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔμβλημα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὸ ὁποῖον θαυμάζῃ κάθε ἐπισκέπτης καὶ προλιαίνεται ἡ ψυχὴ κάθε ὑπάρξεως καὶ γνωρίζει ὅτι εὑρίσκεται εἰς Κράτος ὅπου Κύριος Παντοδύναμος κατευθύνει τὰ πάντα καὶ διὰ τοῦ Εὐλογημένου αὐτοῦ Λαοῦ κατευθύνει τὰς ἐξελίξεις καὶ βουλὰς τοῦ Κόσμου.

Νομίζω ὅτι, ὅπως εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Νέας Ὑόρκης τῆς μεγαλυτέρας δυνάμεως τοῦ κόσμου, εὑρίσκεται τὸ Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας, ἔτσι καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἰς τὸν ἐξελισσόμενον εἰς ἕνα ἐκ τῶν μεγάλων λιμένων καὶ μὲ τὴν Ἑλλάδα μας, ἡ ὁποία προχωρεῖ, νὰ δημιουργηθῇ ἡ μεγαλυτέρα Ναυτικὴ δύναμις τοῦ κόσμου καὶ μὲ τὸ ἰδιαίτερον ἐκ Θεοῦ χάρισμα νὰ εἶναι ἡ κορυφὴ τῆς Ὀρθοδοξίας. Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ, λίγο ἔξωθι τοῦ προλιμένος, εἴτε εἰς ὑψηλὸν σημεῖον τῆς ἀκτῆς καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἐκπέμπωνται καὶ μέρα καὶ νύκτα φωτειναὶ ἀκτῖνες, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνωνται κάτι, ποὺ θὰ βεβαιοῦν ὅτι εὑρίσκονται εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν. Τότε δὲν θὰ λείπῃ τίποτα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, κάθε ἐπισκέπτης θὰ ἀναλογίζεται ὅτι πατεῖ καὶ εὑρίσκεται εἰς Ἱεροὺς καὶ Ἁγίους Τόπους, ὅπως εἶναι καὶ ἡ πραγματικότης.

ΚΩΝΣΤ. ΕΜ. ΣΤΑΘΗΣ

σημειώματα

ΠΟΤΕ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΟΙ ΥΠΑΙΤΙΟΙ; ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΝΟΜΟΣ ΔΙ' ΑΥΤΟΥΣ;

Ὁ Λαὸς μὲ 92% ἐψήφισε τὸ Νέον Σύνταγμα καὶ ὁ λαὸς συνέβαλε ΕΛΛΑΣ·ΗΕLLAS Α 20 ἄρθρα αὐτοῦ κ[illegible] τοδύναμον ποὺ δ[illegible] Ἐπαναστατικῆς [illegible] ὑπὸ τοῦ ἐκ Θ[illegible] Προέδρου Αὐτῆς Ἐξοχωτάτου Κυρίου Γεωργίου Παπαδοπούλου, ἐσώθημεν καὶ ὡς Λαὸς καὶ ὡς Κράτος, καὶ προχωροῦμεν (ὡς παγκοσμίως ἀναγνωρίζεται) εἰς τὴν εἰρήνην, εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ εὐτυχίαν καὶ πάντες ἀναπνεύσαμεν. Τὸ νέον Σύσταγμα, τὸ ὁποῖον κατηρτίσθη νὰ πληρῇ τοὺς ὅρους διὰ τὰς ὑφισταμένας τὴν σήμερον συνθήκας, ἐτέθη ἀμέσως ἐν ἰσχύει.

Ἡμεῖς ἔχοντες ἐκκρεμὴ ὑπόθεσιν ἀπὸ τοῦ 1954 διὰ τῆς ὁποίας ὑποθέσεως σκληρῶς ἀδικήθημεν, βάσει τῶν ἄρθρων τοῦ νέου Συντάγματος, ὑπεβάλαμεν νομίμως σχετικὴν αἴτησιν πρὸς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον διὰ τὴν ἐκδίκασιν. Τὸ Δικαστήριον συνῆλθεν καὶ ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του, φέρουσαν τὸν ἀριθμὸν 1)1969, καὶ ἠγνόησε ἐντελῶς τὰ ἄρθρα τοῦ νέου Συντάγματος.

Μὰ αὐτὸ εἶναι τρομερόν, αὐτὸ ἀνατρέπει τὰ πάντα αὐτὸ ἀπογοητεύει τὴν κοινὴ γνώμη, προκαλεῖ ἀμφιβολίας, δημιουργεῖ φρίκην. Ποῦ πηγαίνομεν; Δὲν ἐτηρήθη ὁ Νόμος;

Συνεπείᾳ τῆς πρωτοφανοῦς πράξεως αὐτῆς εἶναι ὅτι ἡ ἐπὶ δέκα πέντε (15) χρόνια ταλαιπωρία μου ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν παρατείνεται. Ἐπὶ τέλους, πότε θὰ πληρώσουν οἱ ὑπαίτιοι διὰ τὰ δεινὰ ποὺ μοῦ ἐπεσώρευσαν ἀδίκως; Δὲν ὑπάρχει Νόμος δι' αὐτούς;

ΚΩΝΣΤ. Ε. ΣΤΑΘΗΣ

Ο ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ & ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΦΡΑΤΣΙΩΝ

Οἱ Ἐπίτροποι τοῦ ἀνωτέρω Ναοῦ τῶν Φρατσίων μᾶς παρεκάλεσαν νὰ γράψωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία των ἔχει ἀνάγκην διαφόρων ἀναγκῶν, ἤτοι: σκέπη τοῦ Ναοῦ, παραθύρων καὶ ἐγκαταστάσεως ἠλεκτρισμοῦ, δαπάνη ποὺ δὲν εἶναι εὔκολον νὰ μαζευθῇ ἀπὸ τοὺς λίγους ἐδῶ διαμένοντας χωριανοὺς τοῦ ἀνωτέρω χωρίου. Οἱ καλοὶ χωριανοὶ τῶν Φραντσίων, οἱ ἀποδημοῦντες καὶ εὐποροῦντες, ἂς συμπαρασταθοῦν καὶ ἐνισχύσουν τὴν Ἐπιτροπὴν ἡ ὁποία μὲ πολλὴν δραστηριότητα ἐργάζεται.

ΑΙ ΛΑΜΠΑΔΕΣ ΤΩΝ ΜΩΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ Η ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

Ὡς γνωρίζομεν πάντες, αἱ μωραὶ Παρθένοι δὲν εἶχον λάδι γιὰ τὰς λαμπάδας των, καὶ ἔτσι ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸ συμπόσιον. Δηλαδὴ ἔλειπεν ἀπὸ αὐτὰς ἡ ἐλεημοσύνη, δὲν ἐλεοῦσαν εἰς τὴν δυστυχίαν. Τὸ λάδι τῶν μωρῶν εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη. Ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον πολλοὶ πλούσιοι, ἀλλὰ ὑπαρχουν καὶ πολλοὶ πτωχοί. Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὑπάρχουν ἄτομα, οἰκογένειαι καὶ ὁλόκληροι λαοί, ποὺ στεροῦνται καὶ λοιμοκτονοῦν. Οἱ πλούσιοι γενικῶς, εἴτε ἄτομα, εἴτε λαοί, ἔχουσι ὑποχρέωσι νὰ ἐρευνοῦν καὶ νὰ καταφθάνουν νὰ βοηθοῦν σπουδὸς δυστυχισμένους. Ἄλλωστε ὁ Παντοδύναμος ὑπόσχεται ἀντάμοιψιν. Ἡμεῖς, πτωχοὶ ὄντες καὶ ἀπὸ πολὺ πτωχοὺς γονεῖς καταγόμενοι, καὶ ποὺ Θείᾳ δυνάμει ἐκδίδω αὐτὸ τὸ μικρὸ φύλλο τὸ σπουδαῖο ζήτημα τῆς Ἐλεημοσύνης τὸ παρακολουθῶ μέσα στὴν κοινὴ γνώμη, καὶ πάντοτε ὁσάκις λάβω γνῶσιν καὶ ἐξακριβώσω πρόσωπα καὶ πράγματα (ἄσχετον ὅτι συνέπεσε νὰ παραπονοῦνται δι' αὐτό), γράφω καὶ ἐπαινῶ τὰς καλὰς αὐτὰς πράξεις, διότι τὸ νομίζω ὑποχρέωσίν μου, γιὰ νὰ μαθαίνῃ ὁ κόσμος, νὰ μὴ σκληρύνωνται αἱ ἀνθρώπιναι πλούσιαι καρδίαι, ἀλλὰ νὰ ἐλεοῦν στὴ φτώχεια. Καὶ μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι γράφω σήμερον γιὰ ἕνα ἐργατικὸ ἄνθρωπο ἐκ Φρατσίων κατοικόμενον καὶ εἰς Αὐστραλίαν διαμένοντα, ὅστις συνεχῶς ἐπὶ ἔτη βοηθεῖ φτωχὰς οἰκογενείας. Αὐτὸς εἶναι ὁ Μηνᾶς Μαρέντης. Τὸν συγχαίρομεν διὰ τὰ χριστιανικά του αἰσθήματα.

ΠΡΟΣΟΧΗ, ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΙΣ

Προσοχή, προσοχὴ καὶ ἐπαγρύπνησις. Κάθε Ἕλλην καὶ εἰς τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸ αἰσθάνεται μιὰ εὐχαρίστησι διότι μὲ τὴν ἐκ Θεοῦ Συμπαράστασιν, τῇ ἁγίᾳ ἐκείνῃ νυκτὶ τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 ἡ Ἐθνική μας ἐπανάστασις τοῦ Στρατοῦ μας, τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος μας, ἔσωζε καὶ τὸν Λαὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ πρωτοφανὲς τὸ φαινόμενον: «Ἐπανάστασις γενικὴ εἰς ὅλην τὴν χώραν καὶ οὔτε μιὰ σταγὼν αἵματος νὰ χυθῇ.

Καμμία Ἱστορία τοῦ Κόσμου δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τέτοιο μεγαλούργημα. Καὶ καμμία ἐπίσης Ἐπανάστασις δὲν μπόρεσε νὰ συγκεντρώσῃ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ οὔτε θὰ μπορέσῃ ποτὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον γιὰ νὰ περισφίγγεται γύρω τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ Κυρίου Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Γεωργίου Παπαδοπούλου, σχεδὸν ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ Λαοῦ μὲ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Καὶ ὁ Λαός, ἡμεῖς πάντες, θεωρούμεθα εὐτυχεῖς, γιὰ νὰ βλέπομεν μὲ χαρὰν, ἤρεμον ζωήν, ἀγάπην μεταξὺ τοῦ Λαοῦ καὶ νὰ κυβερνώμεθα σὰ μιὰ καλὴ Χριστιανικὴ συγκέντρωσις.

Μέσα ὅμως σ' αὐτὴ τὴ κατάστασι ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ, ὑφίσταται πάντοτε κάτι ποὺ ἀποβλέπει νὰ καταστρέψῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀντιστρόφως νὰ φέρῃ ἀνωμαλίαν.

Οἱ λαοὶ γενικῶς, ἠρεμίζουν εὔκολα, λόγῳ ὅμως σκληρῶν γεγονότων κατὰ τὸ παρελθόν, μὲ τὸ ἐλάχιστον ψίλου πήδημα ἀργίζει ψίθυρος καὶ σκοτεινιάζῃ ὁ ὁρίζων. Πρέπει κάθε Κράτος, κάθε κοινωνία, νὰ ἔχῃ ἐξασφαλισμένῃ τὴν ἀσφάλειάν της. Ἐσφαλμένῃ ἀντίληψις νὰ ἀναμιγνύωνται διάφοροι, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν ἁρμοδιότητα εἰς τὰς ὑποθέσεις ἄλλων λαῶν. Τί δουλειὰ ἔχουν οἱ ξένοι καὶ μάλιστα Κομμουνισταὶ νὰ χάνουν γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴ Πατρίδα μας; Ἡμεῖς πάντες, λαὸς καὶ Κράτος, δὲν θέλομε Κομμουνιστὰς εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴ Ἑλλάδα μας. Τώρα εἰς τὰς διαδόσεις: Θὰ ἔλθῃ ὁ Καραμανλῆς, ἐπαναστάτησαν δεκαπέντε (15) ἀξιωματικοί, ἀπέδρασε ὁ Παναγούλης καὶ ἄλλαι τέτοιας φύσεως εἰδήσεις, τί ἐνδιαφέρει τοὺς διαφόρους αὐτοφυγάδας, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἔφυγαν μόνοι των πρέπει νὰ σιωποῦν; Καὶ τί ἐνδιαφέρει τοὺς ξένους σταθμοὺς νὰ γεμίζουν τὸν κόσμον (ἐκείνους τοὺς λίγους ποὺ δυνατὸν νὰ τοὺς παρακολουθοῦν) μὲ τὶς ψευτιές των;

Ἡμεῖς ὁ Λαὸς σύσσωμος εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Σεβαστῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεώς μας, ἤρεμοι καὶ ἀμέριμνοι, εὑρισκόμεθα εἰς τὰς ἐργασίας μας καὶ ἀπολαμβάνομεν Δικαιοσύνης, εὐτυχίας καὶ γενικῆς ἠρεμίας καὶ ἡσυχίας. Καὶ ἡ Κυβέρνησίς μας τακτοποιεῖ μὲ γοργὸν βῆμα τὰ πάντα καὶ ἐπαγρυπνεῖ διὰ τὴν ἀσφάλειάν μας.

Μᾶς πληγώνει ὅμως κατάκαρδα ὅλους νὰ ἀκούωμεν συγνὰ πυκνὰ, ξένου τύπου σχόλια, εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος μας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι ἄξιοι οὔτε νὰ ἀντικρύσουν τὴν Ἑλλάδα μας, εἰς τὰ Χριστιανικά της Ἰδεώδη.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ προσοχὴ καὶ ἐπαγρύπνησις εἶναι ἀπαραίτητος.

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΠΟΤΑΜΟΥ

Δοξάζομεν τὸν Παντοδύναμον Θεὸν διότι καθ' ὅλην μας τὴν ζωήν, 80 ἐτῶν τώρα, μεταναστεύσας εἰς Ἀμερικὴν καὶ Αὐστραλίαν, μᾶς διεφύλαξε ὑγιεῖς καὶ οὐδέποτε εἶχον εἰσέλθῃ εἰς Νοσοκομεῖον. Ἐφέτος ὅμως, μὲ τὸν πολὺ βαρὺν καὶ ἀνώμαλον χειμῶνα συνεχῶς, ἀσθενήσαμεν καὶ ἦτο ἀνάγκη ὅπως μεταφερθῶ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Κυθήρων. Εἶχον πάντοτε συνηγορήσει ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου. Παρευρέθην εἰς τὰ ἐγκαίνια καὶ προέβην εἰς ἐκφώνησιν λόγου καὶ τὸν ὁποῖον λόγον ἐπιφυλάσσομαι νὰ δημοσιεύσω εἰς ἄλλην ἔκδοσιν, πλὴν ποτὲ δὲν εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὰ κτηριακὰ συγκροτήματα.

Ἡ ἀσθένειά μου δὲν ἦτο σοβαρή, πάντως ὅμως ἔπρεπε νὰ κοιμᾶμαι. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον ποὺ θὰ ἔμενον καὶ ὁ ὁποῖος ἐμπεριεῖχε ἕξη κρεββάτια καὶ τὰ ὁποῖα κρεββάτια, ἐσυμπληροῦντο ὅλα ἀπὸ ἕξη γεροντάκια, ἀπὸ 65 ἐτῶν καὶ ἄνω, ἠσθάνθηκα μιὰ ψυχικὴ εὐχαρίστηση. Καθαριότης ἀπαστράπτουσα, αἱ ἀδελφαὶ ἐν συνεχῇ κινήσει, καθαρίστριαι, ὅλα καὶ τὰ πάντα ἐκινοῦντο, γύριζε ὁ δείκτης τοῦ ὡρολογίου ἐσυμπληροῦτο καὶ τὸ προσωπικὸν Διοικητικόν, Ἰατρικὸν κ.λ.π. καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτὸ Τέμενος, ὅπου ἡ Ἐπιστήμη κατοικεῖ καὶ νυχθημερὸν ἀγωνιᾷ, ἐργάζεται ὡς μόνιμος ἐν κινήσει μονάδα καὶ ἐφαπλοῦται εἰς τὰ κρεββάτια τὰ ὁποῖα ἀπὸ κρεββάτια πόνου μεταβάλλωνται εἰς τμήματα βοηθείας, παρηγορίας καὶ ἀναπαύσεως. Ἡ ψυχή μου εὐχαριστήθη δι' ὅλα ὅσα ἔβλεπον. Ὅλο τὸ παντοειδὲς προσωπικὸν ἀλληλοπαρήγορχετο μὲ τρόπο ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ προκαλῇ ἕνα ἰδιαίτερο σεβασμὸ σὲ κάθε ἐπισκέπτη, σὲ κάθε ἀσθενῆ καὶ νοερῶς ἡ σκέψις μου μετέβαινε εἰς τοὺς πρωτεργάτας τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Ἱδρύματος καὶ εἰς πάντας τοὺς ἀφανεῖς ἐνισχυτὰς τοῦ ἔργου, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν σεβασμὴν Ἐθνικὴν Ἐπαναστατικὴν μας Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἐνισχύει καὶ παρακολουθεῖ τὰ πάντα, νὰ ἀπολαμβάνομεν οἱ ἐδῶ βιοῦντες πάντων τῶν ἀγαθῶν, παράλληλα πρὸς τὰ διάφορα κοινωφελῆ ἔργα, δρόμους, ὕδρευσι, ἠλεκτροδότησι κ.λ.π.

Ὁ χῶρος δὲν μὲ χωρεῖ διὰ νὰ γράψω πρὸς τὸ παρὸν περισσότερα. Ἔμεινα ὀλίγες ἡμέρες, καὶ βελτιωθείσης τῆς ὑγείας μου ἑτοιμάσθην διὰ τὴν ἔξοδόν μου. Εὑρισκόμην ἐν συγκινήσει, ὅσον καὶ ἐπροσπάθουν νὰ μὴ γίνω ἀντιληπτός. Ἀπεχαιρέτησα καὶ εὐχαρίστησα τοὺς πάντας ἀπὸ τὴν κεντρικὴν ἔξοδον καὶ στρέψας τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὰς εὐγενεῖς φυσιογνωμίας τῶν πρωτεργατῶν, αἱ φωτογραφίαι τῶν ὁποίων εἶναι ἐκεῖ ἀνηρτημέναι, μὴ δυνάμενος νὰ ὁμιλήσω, διὰ τῆς χειρός μου ἐξέφρασα τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Καὶ γύρισα σπίτι μου καὶ ἐθαύμαζα τὸ τὶ ἐδημιούργησαν ὀλίγοι ἄνθρωποι καὶ ἐσπόλισαν τὸν προοδευτικὸν Ποταμὸν καὶ ἔσωσαν καὶ τὸν Λαὸν τῆς Νήσου ὁ ὁποῖος ἀπολαμβάνει ἐκ τῶν κόπων ἐκείνων. Καὶ σὲ 2—3 ἡμέρας πῆγα στὴ Χώρα, στὴ πρωτεύουσά μας, ἡ ὁποία τώρα εἶναι στολισμένη ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ πλατείαν καὶ τὸ ὡραῖο Κοινοτικὸν Μέγαρον καὶ κάθισα κάτω τοῦ δένδρου ἐκείνου ποὺ κεῖται ἀκριβῶς ἔναντι τοῦ «ποτε» φαρμακείου, ἕως ὅτου ἀνοίξουν τὰ Δημόσια Γραεῖα. Καὶ ἡ σκέψις μου πῆγε εἰς ὅ,τι εἶχον ἴδη εἰς τὸν Ποταμὸ καὶ ἀτενίζων τὸ κλειστὸ Φαρμακεῖο, ποὺ μᾶς τιμώρησε σκληρὸς καὶ ἐγωϊστὴς Κυθήριος, ἠσθάνθηκα βαθυτάτην πικρίαν. Καὶ ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικὸν μοὶ ἐδημιουργεῖτο νὰ ἐξηγήσω: «Γιατὶ ἄραγε νὰ κλεισθῇ τὸ Φαρμακεῖο; Τὸ Φαρμακεῖο εἶναι καὶ αὐτὸ ὡς τὸ Νοσοκομεῖον. Μὲ τὸν ἀείμνηστον πατέρα τοῦ φαρμακοποιοῦ δουλεύαμε μαζὶ στὰ ὑπόγεια ποὺ ἔκανε γλυκὰ εἰς τὴν Ἀερικὴν καὶ ἐγὼ βοηθοῦσα, καὶ μοῦ ἔλεγε: Θὰ κάμω γιατρὸ καὶ φαρμακοποιὸ γιὰ νὰναι μόνιμα στὸ Τσιρίγο.

Καὶ ἐνθυμοῦμαι τὴν φράσιν ποὺ εἶχον εἴπη κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς τοῦ φαρμακοποιοῦ Ἰωάννου Κοντολέοντος, ποὺ ἦτο παρόντες τοὐλάχιστον οἱ μισοὶ Τσιριγότες καὶ ποὺ διὰ τῆς ἐργασίας του καὶ οἰκονομίας του εἶχε δημιουργήσῃ ἀσχέτως τῆς περιουσίας του καὶ δύο ἐκλεκτοὺς ἐπιστήμονας, Ἰατρὸν καὶ Φαρμακοποιόν, καὶ δὲν εὑρέθη ἀπὸ τὸ πλῆθος αὐτὸ ἕνας νὰ βγῇ νὰ πῇ δυὸ λόγια εὐγνωμοσύνης δι' ὅλα ὅσα εἶχε δημιουργήσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ βγῆκα ἐγὼ καὶ ἐξεφώνησα ἀνάλογον ἐπικήδειον, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων τὴν φράσιν:

«Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ λαοῦ τῆς Νήσου εἶναι μεγάλη διότ. δὲν εἶναι μόνον ὅτι ἐδημιούργησε δύο ἐκλεκτοὺς ἐπιστήμονας ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον εἶναι ὅτι προορίζονται ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ Κύθηρα».

Καὶ τώρα ἰδού: Ὁ Φαρμακοποιὸς λησμονεῖ πατρικὴν παρακαταθήκην, τὰ ἀπαρατᾶ ὅλα, τιμωρεῖ σκληρὰ τὸν λαὸν τῶν Κυθήρων. Καὶ ἐὰν ὁ καλὸς καὶ ἄξιος πατέρας ἐξύπνα ἀπὸ τὸν ὕπνο του τῆς ἀναπαύσεως, τὶ θὰ λέγε στὸν γυιό του τὸ φαρμακοποιό; Καὶ τὶ θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐρωτηματικὸν ποὺ μένει ἐπάνω στὰ κλειστὰ παράθυρα; Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιβάλλεται: 1ον) Καὶ ὅσα ἔχετε ἑτοιμάσετε καὶ ἑτοιμάζετε τίνος ἔστε; καὶ 2ον) Ποῖαι λέξεις πρέπει νὰ προστεθοῦν στὰ κλειστὰ παράθυρα;

Ἰδού: Κατάρα — Ἀφορισμός. Αὐτὰ λέγει ἡ Κοινὴ Γνώμη.

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

Ἐκ τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀπὸ τῶν νεφῶν καταχεομένου, ἓν μέρος ἐπαναστρέφει διὰ τῆς ἐξατμίσεως πρὸς τὰ ἐπάνω, ἕτερον δὲ σχηματίζει τὸ δίκτυον τῶν ρυάκων καὶ ποταμῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ τὸ τρίτον ἀποροφᾶται ἀπὸ τὸ πορῶδες τῆς γῆς ἔδαφος καὶ καταβυθίζεται ὑπὸ τὸν ὀυθὸν αὐτῆς, σχηματίζον ὑπὸ τὸ δέρμα της ἀρτηρίας καὶ φλέβας ὑποχθονίους. Τὸν δρόμον τῶν φλεβῶν τούτων, τῶν ὑπὸ τὸ ἔδαφος διακλαδιζομένων καὶ τὸ ζωτικὸν στοιχεῖον πανταχοῦ καθοδηγουσῶν, ἀδύνατον νὰ παρακολουθήσῃ ἀν θρώπινος νοῦς. Διότι εἰς ἡμᾶς δὲν ἐδόθη νὰ διαβλέπομεν ὡς ὑπὸ διαφανῆ ὕαλον τὰ τελούμενα ὑπὸ κάτω τῆς γῆς, ἅτινα ἐξιχνιάζῃ μόνον τοῦ Θεοῦ τὸ παντεποπτικὸν Ὄμμα. Δυνάμεθα ὅμως νὰ φανταστῶμεν οὐχὶ ἀπιθάνως τὰς ἀνὰ μέσον τεθαμμένων βράχων διόδους καὶ καθόδους, τοῦ ὑποδρυχίου ρεύματος, τοὺς διὰ σχισμῶν καὶ σπηλαίων ἐρπυσμούς του, τὰς ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων εἰς τὰ χαμηλώτερα ἐδάφη καταπτώσεώς του τὰς ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς γῆς περιπλανήσεις καὶ ὀδυσσείας του, μέχρις ὅτου τὸ οὕτω ταξιδεῦσαν ὕδωρ ἀνέλθῃ καὶ πάλιν πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ ἐξ ἑαυτοῦ ὑπὸ τὸ σχῆμα πηγῆς δροσώδους καὶ κρυσταλλίνης ἢ τῇ ἐπεμβάσει τῆς ἀνθρωπίνης μηχανικῆς, τῆς γινωσκούσης νὰ διατρυπᾷ τὸν γήϊνον φλοιὸν καὶ νὰ κατασκευάζῃ τὰ ἀρτεσιανὰ φρέατα. Ἀμφοτέρων ἡ ἀξία εἶναι καταφανεστάτη καὶ εἰς τὸν ἁπλούστερον. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκαθέσθη παρὰ τὴν πηγὴν τῆς Συχὰρ καὶ ἤνοιξε τὴν θαυμασιωτάτην ἐκείνην διάλεξιν μὲ τὴν Σαμαρείτιδα, ἡ τελευταία δὲν εὕρισκε λέξεις νὰ ἐκθιάσῃ πρὸς τὸν ἄγνωστον Ἰουδαῖον τὸ πεφημισμένον τοῦ τόπου της φρέαρ, ὃ ἔδωκεν ὁ πατὴρ Ἰάκωβος, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ.

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΤΣΙΡΙΓΟ

Καὶ περπατῶ στὴν ἐρημιά,
δίχως ἀνάπαψη καμμιὰ
καὶ περπατῶ
καὶ σκέφτουμαι ἕνα νησάκι πᾶγαπῶ,
εἶναι τὸ μικρό μου τὸ Τσιρῖγο
ποὺ ὅσο καὶ ἂν τἄγαπῶ εἶναι πάλι λίγο,
ἀγαπῶ τὸ κάθετί του γιατὶ εἶναι φτιαγμένο μὲ χάρη·
στὴν ΧΩΡΑ τὸ Κάστρο δεσπόζει μὲ καμάρι,
στὸν ΚΑΡΑΒΑ·
μὲ τὸ κρῦα καὶ δροσερά του νερά,
στὴν ΑΓΙΑ ΕΛΕΣΑ ὅπου ὁ ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΑΘΗΣ·
παντοῦ ἀρώματα θὰ γιόμης ὅπου καὶ ἂν ἐστάθης,
στὴν ΑΓΙΑ ΜΟΝΗ
ποὖναι ἡ τῶν Πάντων Ἐλπὶς Μόνη·
καὶ ἦρθε τώρα
θαρρῶ ἡ ὥρα,
λίγα λογάκια γιὰ νὰ πῶ καὶ γιὰ τὰ ΜΥΡΤΙΔΙΑ
ποὺ μένουν καὶ θὰ μένουν στὸ πέρασμα πάντα ἴδια
ὁ Μυλοπόταμος, Πιτσινιάνικα, Τσικαλαρία, Μητᾶτα,
Λειβάδι, χωριὰ καταπράσινα ποὺ τρέφουν γηᾶτα·
νὰ καὶ τὸ περίφημο ΚΑΨΑΛΙ,
ποὺ πρὸ ἐτῶν πολλῶν εἶχε τὸ μαῦρο του τὸ χάλι·
ἤθελα νὰ γράψω κιἄλλα
πολλὰ λόγια μικρὰ μὰ καὶ μεγάλα
καὶ νὰ τώρα ξανὰ περπατῶ στὴν ἐρημιὰ
δίχως ἀνάπαψη καμμιὰ
καὶ θυμᾶμαι τοῦ Τσιρίγου μιὰν ἀπόμερη μεριὰ
καὶ ἔτσι λίγο ἡσυχάζω
καὶ τὰ νεῦρα μου κατευνάζω
σὰν θυμᾶμαι τὰ παλιὰ
στοῦ Τσιρίγου μιὰν ἥσυχη γωνιά...

Δάρδεζα - Ἑρμιόνης 6-2-1969 — Ἀνέκδοτο. —

ΑΝΤΩΝΗΣ Ν. ΣΥΜΙΓΔΑΛΑΣ

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

Συνεχῶς ἡ Τοπικὴ Δασικὴ Ὑπηρεσία ἔχει καταρτισμένα συνεργεῖα καὶ ἐργάζωνται εἰς καλλιεργείας καὶ φυτεύσεις δενδρυλίων. Ἤδη ἐργάζωνται εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Κοινότητος Γερακαρίου.

—Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Συμβουλίου Παγκοσμίων Ἐκκλησιῶν συνεχῶς φροντίζει διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ οἰκήματος εἰς Μυλοπόταμον τῆς Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς.

—Ἐτελείωσεν ὁ θερισμὸς καίτοι ὑπῆρχε ἡ πρόβλεψις ὅτι ἡ σιτοπαραγωγὴ δὲν θὰ ἦτο τόσον καλή, ἐν τούτοις δὲν εἶναι κακή, μετρία δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν.

Ἡ ἀστογία ἦτο εἰς τὰ φροῦτα γενικῶς.

Ἡ ζωὴ κυμαίνεται εἰς τὰ αὐτὰ ἐπίπεδα. Ἡ ἐργασία εἶναι συνεχῶς ἀκριβή.

—Στὸ Νησὶ τώρα μὲ τὰς ἐργασίας ὑδροληψίας, μὲ τὰς ἐργασίας εἰς δρόμον κ.λ.π. καὶ μὲ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ στὰ χωριά, ἐδημιουργήθη μία κατάστασις συνεχοῦς ἐργασίας καὶ οἱ ὑπάρχοντες νέοι, ἐργάτες, τεχνικοί κλπ. ἐργάζωνται συνεχῶς καὶ φυσικὰ μὲ ηὐξημένην τὴν πληρωμήν.

—Ἀπηγορεύθη ἡ ἀμμοληψία ἀπὸ τὴν περιφέρειαν Αὐλέμονος καὶ κατόπιν τούτου, ἐν ἐπειγούσες περιπτώσεις χρησιμοποιοῦν ἄμμον ἀπὸ κάποιο καὶ πίσκο στὴ κομπονάδα, ὁ δρόμος εἶναι μέτριος διὰ τὰ αὐτοκίνητα.

—Τὸ Τυπογραφεῖον ὅπου τυπώνεται ἡ Ἐφημερίδα μας μὲ εἰδοποίησε ὅτι ἡ δημοσιεύσις μὲ Ἀγγλικὰ γράμματα δημοσιευμάτων ἐπιφέρει μεγάλη δυσχέρειαν καὶ ἔτσι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ δημοσιεύωνται δημοσιεύσεις εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

—Ἰατροφαρμακευτικῶς ὑπαγόμεθα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Πειραιῶς, τυγχάνων ἠσφαλισμένος Ταμείου Ἐμπόρων. Τὸ ΙΚΑ μᾶς ἐξυπηρετεῖ θαυμάσια. Εὐγαριστίας ἐκφράζομεν πρὸς τὸ ΙΚΑ γενικῶς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ τμήματα Παθολογικόν Ὀδοντιατρικὸν καὶ Ὀφθαλμολογικὸν ὅπου ἐζητήσαμεν τὰς ἐξυπηρετήσεις των, μεταβάντες εἰς Πειραιᾶ προσωπικῶς. Ἐπετύχομεν ἀμέσου καὶ καλῆς ἐξυπηρετήσεως.

—Ἡ «Ἀλήθεια» τὸν Αὔγουστον δὲν θὰ ἐκδοθῇ. Ὁ Αὔγουστος στὸ Νησὶ εἶναι ὁ μὴν μὲ τὰς ἐξαιρετικὰς θρησκευτικὰς τελετάς, καὶ ἔτσι θὰ ἐκδοθῇ τὸν Σεπτέμβριον μὲ ὅλας τὰς ἐξελίξεις εἰς τὸ τί ἔγινε κατὰ τὸν Αὔγουστον ἐπάνω στὸ Νησί.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κοντὰ στὸν πονο

Ἐιμπήκαμε σ' ἕνα φτωχικὸ σπίτι. Βρήκαμε τὴ μητέρα ἀνάστατη, ἀλλόφρονα. Ἔκανε σὰν τρελή. Εἶχε ἄρρωστο τὸ παιδί της καὶ ἀναγκάστηκε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ δουλειά της. Αὐτὸ ἦταν ἀφορμὴ νὰ τὴν ἀπολύσουν: «Οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοῦργοι» ἐφώναζε. Τίποτα δὲν ἦτο ἱκανὸ νὰ τὴν καταπραΰνῃ αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Ὁ πόνος τὴν εἶχε ἀναστατώσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ζητοῦσε σ' αὐτὸ τὸ ξέσπασμα νὰ εὕρῃ κάποια ἀνακούφισι!

«Τὶ τοὺς ψταίω: Μιὰ χήρα γυναῖκα, μ' ἕνα παιδὶ ἀδενικὸ καὶ τὸ ἄλλο κωφάλαλο κι' ἀνίκανο! Τὶ νὰ κάνω; Θὰ τὰ σκοτώσω καὶ σκοτωθῶ...».

Ὅλα τὰ ἔβλεπε μαῦρα. Ἡ ταραχή της ὅλο καὶ ἐμεγάλωνε. Ἐσκέπτετο: Εἰς τὶ ἔφταιξα; Ἔγαφα τὸν ἄνδρα μου, τὸ παιδί μου ἄρρωστο καὶ τὸ ἄλλο ἀνάπηρο. Ὅλα καλά, ἀλλὰ γιατὶ αὐτὴ ἡ καταδίκη; Τίμια ἔζησα σ' ὅλη μου τὴ ζωή, γιατὶ νὰ τιμωροῦμαι τόσον σκληρά: Τὶ θὰ γίνω; Ποῦ θὰ πάγω; Καὶ ἔκλεγε ἀπαρηγόρητα ἡ ἀξιοσυμπάθητη αὐτὴ γυναῖκα.

Πόσον θὰ βοηθοῦσε τὴν καθημερινή μας ζωή. Ἂν εἴχαμε ζωντανὲς ἐμπρός μας μερικὲς τέτοιες σκηνὲς πόνου!

ΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ
ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΩΝ

Θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νὰ εὐχαριστήσω τὸν Ἐπίτροπον τῆς Μονῆς Ἁγίας Ἐλέσης καὶ τὸν ἀγαπητόν φίλον καὶ συνάδελφον κ. Ἐμμ. Τσαούσην διότι τῇ προτροπῇ των ἠξιώθην νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Μονὴν ταύτην καὶ ν' ἀπολαύσω τὸ ἐπιτελεσθὲν παρὰ τῶν δωρητῶν ἀξιοθαύμαστον καὶ ἀξιέπαινον ἔργον.

18-9-1958

Ι. ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΣ

Χαιρετίζω τὴν προσπάθειαν τῶν Ἐπιτρόπων καὶ εὔχομαι ὅπως μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἁγίας Ἐλέσης καὶ ὅλων ἡμῶν ἀποπερατώσωσι τὸ ἀναληφθὲν ὑπ' αὐτῶν ἔργον.

18-9-1958

ΕΜΜ. ΤΣΑΟΥΣΗΣ

Ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ὡραία αὐτὴ ἐκδρομὴ ποὺ μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσωμε μὲ εὐλάβεια, τ' ὡραῖο Μοναστήρι, τὴν γενναιοδωρίαν τῶν Κυθηρίων καὶ τὴν ἔξοχη θέα, εὔχομαι νὰ ξαναρθῶ καὶ νὰ εὕρω τελειωμένο τὸ περίφημο αὐτὸ ἔργον.

Πέμπτη 18-9-1958

Κ. Π. ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗ

ΗΘΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

«Οὕς ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δυστυχῶς ἡ ἐποχή μας εἰς ὅλον τὸν κόσμον παρουσιάζει πολλὰ διαζύγια καὶ πολλὰ τῶν ὁποίων ἐντελῶς ἀπὸ ἀσημάντους ἀφορμάς. Ἡ λέξις αὐτὴ «Διαζύγιον» εἶναι ἡ τρομερωτέρα ἀπὸ ταῖς ἀρρώστειες. Εἶναι δύσκολον νὰ περιγραφῇ ἀκριβῶς ἡ θλιθερὰ κατάστασις μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦν τὰ ἀξιοσυμπάθητα αὐτὰ πλάσματα, ποὺ λέγονται παιδιά, τῶν διαζευγμένων συζύγων. Εἶναι ἐπίσης δύσκολον νὰ περιγραφῇ ἡ κατάπτωσις, τὸ σκληρὸ κουρέλιασμα, τὸ ἀξιοθρήνητον κατάντημα τῆς χωρισμένης γυναίκας. Διὰ τὴν πλευρὰν τῆς γυναίκας τὸ διαζύγιον εἶναι τελεία καταστροφή. Καὶ γιατὶ ὅλα αὐτά; Λησμονοῦμεν ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἀδιάλυτος, ὅπως δήποτε καὶ ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, καὶ δὲν εἶναι δικαιολογία τὸ παρουσιαζόμενον «ἀσυμβίβαστον τῶν χαρακτήρων». Ἐκτὸς τῆς μιᾶς ἐξαιρέσεως ποὺ ὁ Κύριος ἔθεσεν. Τὰ πάντα πρέπει νὰ ὑποχωροῦν, χαρακτῆρες, πολλαὶ καὶ παράξεναι ἀπαιτήσεις τῆς γυναίκας, ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τέλος παρουσιάζωνται ἐντελῶς μικροπράγματα ποὺ καταλήγουν εἰς τὴν ἀρρώστειαν αὐτὴν τὴν φοβερὰν, τοῦ διαζυγίου. Κανένας λόγος καὶ καμμία ἀφορμὴ δὲν εἶναι δικαιολογημένη δι' ἀμφοτέρας τὰς πλευράς.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ πρέπει καὶ ποὺ ἔπρεπε πάντοτε νὰ παρουσιάζεται τὸ ἐμπόδιον εἰς τὸ διαζύγιον εἶναι τὰ παιδιά. Τὶ τρομερὸν πλῆγμα, τὶ δυστύχημα, τὶ κακὴ κληρονομία εἶναι γιὰ τὰ παιδιὰ νὰ χωρίσουν οἱ γονεῖς των; Δὲν θὰ ἀπολαύσουν, δὲν θὰ αἰσθανθοῦν τὰ ἀθῶα καὶ ἁγνὰ αὐτὰ πλάσματα, αἱ τρυφεραὶ αὐταὶ ὑπάρξεις τὴν θαλπωρὴν τῆς οἰκογενείας. Δὲν θὰ καταλάβουν πατρικὴν καὶ μητρικὴν ἀγάπην καὶ στοργήν, δὲν θὰ διοῦν μέσα σὲ περιβάλλον ἀγάπης καὶ συνεχοῦς χαρᾶς, πρᾶγμα ποὺ τοὺς εἶναι τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον διὰ τὴν ὑγείαν των, διὰ τὴν ἀνάπτυξίν των. Καὶ τὸ σπουδαιότερον: Πόθεν θὰ λάβουν τὴν Ἐθνογριστιανικὴν ἀνατροφὴν καὶ διαπαιδαγώγησιν; Ποιὸς ἄλλος μπορεῖ καὶ εἶναι ἁρμόδιος νὰ τὰ δώσῃ αὐτὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ οἱ ὁποῖοι ἐκ τῆς ἀσκεψίας καὶ τῆς ἐπιπολαιότητος εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων χαρεμίζουν τὸ Χριστιανικὸν αὐτὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον εἶναι κάθε οἰκογένεια; Προσοχὴ καὶ Σκέψις. Πρέπει νὰ μὴ λησμονῇ κανεὶς καὶ τὴν φρᾶσιν τοῦ Μακαρίου Παύλου: «Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζεται».

Ο ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ πλεονεξία καὶ ὁ φθόνος εἶναι τὰ πλέον φαρμακερὰ θηρία, ποὺ κατατρώγουν τὰς ψυχὰς καὶ κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους δυστυχεῖς.

Ὅσον δημιουργοῦνται ἀπὸ τὰς κακίας σκληρώτεραι αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς, τόσον πρέπει νὰ ἔχομεν ὑπ' ὄψει μας ὅτι γυμνοὶ ἐγεννήθημεν καὶ γυμνοὶ θὰ ἀπέλθωμεν.

Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κρύβωμεν τὸ ἁμάρτημα φοβούμενοι τὴν δύναμι τῶν ἐγκλημάτων καὶ ἀνηθίκων.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀπὸ τὸ Σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, τὰ κάλλη τοῦ σώματος τὰ δίδει φυσικῶς ὁ Θεός, τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς τὰ καταρτίζει ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν καλῶν του ἔργων.

Τῶν ἐναρέτων, τῶν τιμίων ἀνδρῶν ὁ βίος ζώντων καὶ τεθνεότων εἰς πολλοὺς γίνεται γνώριμος, τῶν πλουσίων εἰς οὐδένα.

Ἡ φτώχεια δὲν εἶναι ἐμπόδιον δι' ἔργα χριστιανικά, ἐλεημοσύνης καὶ φιλανθρωπίας.

Εἶναι πολὺ δύσκολον ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑπερνικᾷ τὰ πάθη καὶ τὰ συμφέροντά του τὰ ὑλικά.

Οἱ γέροντες ὅπως χρειάζονται πολὺ τὸν ἥλιον, χρειάζονται καὶ τὴν ἀγάπην.

Τὸ δίκαιον ἔχει μέσα του στοιχεῖα αἰώνια καὶ δὲν νικᾶται οὔτε καταβάλλεται, μόνον γάνουν τὴν τιμήν των ὅσοι τὸ καταδικάζουν καὶ τὸ παραβλέπουν!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΚΟΛΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ἕνας Βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ ἐκλέξῃ ὡς σύμβουλόν του εἰλικρινῆ ἄνθρωπον. Ἐκάλεσε πρὸς τοῦτο εἰς τὰ ἀνάκτορά του πέντε (5) πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο εἰς τὴν πρωτεύουσάν του ὡς πνεύματα ἰσχυρώτατα προικισμένα μὲ ἐξαιρετικὰ διανοητικὰ χαρίσματα.

Ἐκράτει εἰς τὸ χέρι του πέντε διαμάντια πρώτου μεγέθους, καὶ τοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Τὰ διαμάντια αὐτὰ τὰ κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ ἀνταμείψω ἐκεῖνον ἀπὸ ἐμᾶς, ὁ ὁποῖος θὰ φανῇ εἰλικρινής. Πέστε μου τὴν ἀλήθειαν. Τὶ φρονεῖτε περὶ τῆς ἰσχύος μου καὶ τῆς δόξης μου;

Οἱ τέσσαρες ἀπὸ αὐτοὺς ἔσπευσαν νὰ ἀπαντήσουν. Θαμβωμένοι ἀπὸ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὡραιότητα τῶν ἀδαμάντων ἤρχισαν νὰ ἐκθειάζουν τὸ μεγαλεῖον τοῦ βασιλέως καὶ νὰ τὸν παριστάνουν ὡς τὸν ἐνδοξότερον καὶ μεγαλύτερον ἥρωα τῆς Ἱστορίας.

Ὁ βασιλεὺς ἐπῆρε τότε τέσσαρα διαμάντια καὶ ἔδωσε εἰς αὐτοὺς ἀπὸ ἕνα. Ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν πέμπτον, ὁ ὁποῖος μέχρις τῆς στιγμῆς ἐσιωποῦσε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ αὐτός.

—Σκέπτομαι, εἶπεν ἐκεῖνος, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Θρόνου σου εἶναι παρακαταθήκη, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη εἰς τὰ χέρια τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ της, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν παρακαταθήκην, θὰ ζητήσῃ λόγον ὁ Θεὸς μίαν ἡμέραν. Σκέπτομαι ἀκόμη Βασιλεῦ, ὅτι ἡ δόξα σου θὰ εἶναι ψευδὴς καὶ παροδική, ἐὰν θελήσῃς νὰ τὴν στηρίξῃς ἐπάνω εἰς κατακτήσεις καὶ εἰς πολεμικὰ κατορθώματα, καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῶν καθηκόντων Σου.

Ὁ Βασιλεὺς ἀπεκρίθη:

—Δὲν σοῦ δίδω τὸν πέμπτον ἀδάμαντα, Σοῦ δίδω ὅμως ὁλόκληρον τὴν ἐμπιστοσύνην μου καὶ τὴν ἀγάπην μου. Μένε πάντοτε κοντά μου. Εὕρηκα τὸν φίλον, τὸν ὁποῖον ἐζήτουσα.

Τὴν ἑπομένην οἱ τέσσαρες ἄλλοι ἐπανῆλθον εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τοῦ ἀνήγγειλαν, ὅτι τὰ διαμάντια τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχε δώσει ἦσαν ψεύτικα.

—Τὸ ἤξερα, ἀπήντησεν ὁ Βασιλεύς, Μοῦ ἐδώσατε ψευδεῖς ἐπαίνους καὶ σᾶς ἔδωσα ψεύτικα διαμάντια. Σᾶς ἐπλήρωσα μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα.

Χιουμορ

Ἐκεῖνος: Σὲ περιμένω ἀκριβῶς μίαν ὥραν!

Ἐκείνη: Μὰ σοῦ εἶπα, ἀγάπη μου, ὅτι ἴσως νὰ ἀργήσω πέντε λεπτά!...

***

Κάποιος φίλος ἐπεσκέφθη τὸν Βίκτωρα Οὐγκὼ στὸ Παρίσι καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐξιστόρησε τὶς οἰκονομικὲς περιπέτειές του, τοῦ ἐζήτησε δάνειον 100 χρυσῶν φράγκων.

Ὁ Οὐγκὼ ποὺ ἦτο